

Islàndia

A més a més de la sonoritat del nom, *Islàndia* convoca la imaginació cap al darrer espetec del capitalisme l'any 2008. Una prolixa i clara explicació en el programa de mà és prou perquè l'espectacle quedi emmarcat en un temps i un espai prou definits: un sistema bancari que fa fallida cruixint de manera global, en cadena.

Islàndia és una peça teatral contemporània escrita per Lluïsa Cunillé. He pensat, a vegades, que ens hem acostumat massa a les obres clàssiques, com si no fóssim sensibles de gustar una creació coetània, catalana, que parlés de manera particular de certes coses essencials que pertanyen al nostre context: primer d'una *quête*, d'una recerca ontològica, primordial. Un estil que pren com a fil el cordó umbilical: un jove islandès cerca sa mare, que viu a Nova York

Una primera escena sorprenent en què el jove surt de sota el llit mentre que el qui que parla, que deu ser ell mateix de més gran, s'ho mira tan astorat com els seus espectadors. La cerca es desenvolupa en escenes en forma de llamp –instantànies enmig de la foscor– molt influïdes per l'imaginari del cinema: l'espera en una andana de tren, la circulació del mateix tren cap a Manhattan, una mena de cabina closa enfollidora, una parada de hot-dogs, el darrer banc de la catedral de Sant Patrick... L'imaginari

és cinematogràfic. Els personatges? Sovint són variants de l'antiheroi que tendeixen a l'estereotip: tenen força, tanmateix. Homes i dones confusos, atrapats en la teranyina espessa que desconeixen, perduts en la deriva mareal del vendaval de la borsa novaiorquesa. Poca tendresa. Molta perplexitat. Fulles que el vent s'enduu.

El jove, excel·lentment interpretat per Abel Rodríguez, estableix unes estranyes converses que més aviat semblen exemples enginyosos d'anticverses. De fet, el noi no para de demanar per la mare però

tots els personatges li expliquen els seus somnis, les seues frustracions, la seua desgràcia o les seues follies.

El diàleg és travat d'una forma que és a molts quilometres dels diàlegs de Sòcrates. Cap escolta. Més aviat sembla que tothom el vol enganyar o prendre-li alguna cosa: a cada trobada perd un llençol. Li prenen successivament la seua maleta –la maleta kafkiana que ell no troba pas a faltar–, el seu abric majestuós, que tampoc enyora, que és intercanviat per un abric de rodamón pollós; el seu mòbil, el seu temps i si es vol dir així, la seua esperança. Si és que tal paraula no és excessiva pel context de l'obra. El desenllaç és un anticlímax. Volgudament.

Ni tan sols una maleta blanca que podria contenir un invent, una mena d'esquer que l'espectador imagina: serà un feliç invent que li canviarà la vida i ens proposarà un *happy end* enlluernador? Doncs no.

L'obra no presenta un desenllaç efectista. Seguint els models teatrals de Beckett la desolació és un plat que es menja fred. No cal reescalfar-lo al microones. La fredor és enlluernadora.

**EL JOVE ABEL RODRÍGUEZ
COMPARTEIX ESCENARI AMB
ACTORS DE LA TALLA D'ALBERT
PÉREZ O JOAN CARRERAS**

